

Rita har en klar melding til kvinnene:
Vil slette flink pike

Kvinner på kurs har med seg et lite lerret og de setter seg innerst i en krok og maler. Menn kommer med store lerret, og utbasunerer at kunstverket skal henges opp over sofaen i stua.

Stjørdal

Guro Saniola Bjerk

– Vi har enda et stykke igjen å gå, mener kunstneren i Pottetakergata, og kommer med en klar oppfordring til alle kvinner.

– Å male er en ensom jobb, påstår Rita og trykker den tykke penselen mot lerretet.

Hun blir iakttatt, til tross for at hun er helt alene i atelieret sitt. En hel langvegg med portretter ser på. Inspirert av mangelen på mennesker rundt oss det siste året, har Rita begynt å male portretter.

– Selv den introverte kunstneren i meg, må ut. Jeg savner å være i energien som oppstår, blant folk som har den samme lidenskapen. Og jeg tror at jeg maler mennesker av en slags desperasjon etter å se ansikter rundt meg, forteller Rita Lier.

Fra New York til Pottemakergata

Rita har 3-årig kunstfaglig utdanning, men den endelige utløsende faktor for hennes kunstnerlige virksomhet var et malekurs hos Lise Sivertsen, i 2015.

– Mamma ville på kurs, og jeg ble med. Jeg så for meg at vi skulle få litt kvalitetstid sammen. Men etter ei lita stund, var jeg helt hekta. Savnet etter å uttrykke meg visuelt ble vekket til livet, og jeg lå på gulvet og malte, og glemte helt at mamma var med, ler Rita.

Siden har det bare ballet på seg. Større pensler, abstrakt uttrykk, store formater. Hun forteller entusiastisk om utstillinger både i inn og utland. Om hvor utfordrende det kan være å frakte bilder på 2 x 2 meter. For hun er en av de som ikke er redd for å vises.

Betrakte og skape

Den første helgen i mars arrangeres det kurs i Pottemakergata 3. igjen. Rita har savnet det, av flere grunner.

RITA LEGGER EN SISTE HÅND PÅ PORTRETTET.

– Jeg elsker å se skaperglede, sier hun.

Kunst handler om å betrakte og å skape, utforske og utfordre.

– Derfor er det ganske interessant å se forskjell på hvordan menn og kvinner maler. Mannfolk føler seg fri, de har med store lerret – og de er tydelig på at dette skal henge over sofaen i stua. Damer kommer gjerne med et lite lerret, de setter seg i all beskjedenhet innerst i en krok, hevder Rita.

Hun oppfordrer til mer nysgjerrighet. Mer lekenhet. Hun ønsker at folk skal føle seg fri.

– Vi skal gjerne male det vi opplever, ser eller føler – og det er ikke alltid det er så fint, forteller Rita.

Hun tror også at vi har godt av å bare våge å være oss selv.

– Vi bryr oss for mye om hva andre mener og tenker og tror om oss. Vi er fryktelig opptatt av hvordan andre ser oss. Hvis vi gir blaffen i det, blir vi mye friere, og med friheten kommer resultatene – det er Rita helt sikker på.

Kvinnedag

– For meg er kvinnedagen en dag hvor vi skal ha solidaritet med våre med-søstre både i Norge og i andre land, som ikke har kommet like langt i likestilling, som oss. Vi har innvandrerkvinner som ikke har de samme mulighetene som oss i praksis. Og selv her må vi kjempe for lik lønn for samme arbeid, minner hun oss om.

Det er tydelig at hun brenner for temaet.

– Jeg er jo ikke en som går i tog, innrømmer hun, men jeg tør påstå at jeg jobber jevnt og trutt året rundt, for å gi kvinner bedre selvfølelse.

– Men hva gjør du da, på kvinnedagen?

– Den dagen føler jeg meg takknemlig for alle de sterke og modige kvinneskikkelsene som har tråkket opp veien til oss, og kjempet så hardt for kvinners rettigheter oppigjennom tidene, sier Rita, som selv har arbeidet i en mannsdominert bransje i mange år.

Og hun mener at kvinners kamp for likestilling har gitt merkbare forskjeller for hennes eget liv, fra tidlig 60-tall til nå.

– Jeg tror vi har lettere for å bli respektert for den vi er og det vi gjør nå, sier Rita ettertenksomt.

Hun mener vi må få vekk «Flink pike» greiene, selv om det ligger godt plantet i oss.

Covid-strategi

Hvor lenge varer en pandemi? Mange av oss trodde nok at pandemien var krisemaksimert. Sannsynligvis ville livene våre være tilbake til det normale, ganske raskt. Kanskje kom vi ikke til å bli berørt i det hele tatt? De færreste så nok for seg at det skulle bli et helt år med avstand, spriting, munnbind og stengte grenser.

– Jeg tenkte at jeg skulle bruke tiden til å produsere masse, forteller Rita.

Flink skulle hun være. Flere store lerreter med godt uttrykte «følelser» står lent mot veggen rett fram. Hun maler med store pensler, og har funnet sin egen palett.

– Jeg er jo ikke så fargerik selv. Jeg går kledd i sort, maler gjerne i dempede rolige toner som jernoksid, oker og burned umber. I løpet av året har fargepaletten blitt enklere, men dypere og roligere, og på den måten har den også gjenspeilet mine følelser i denne tiden, tror Rita.

Følelser til salgs

Og selv om tiden ikke innbyr til utstillinger, får hun markedsført sine verker på sosiale medier. Det førte nylig til et salg av et større maleri.

– Når man maler på store lerreter, blir man en del av bildet. Man utleverer egne følelser. Og noen bilder blir man mer glad i, enn andre. Noen betyr mer, ut fra hva man gikk igjennom når man malte det, innrømmer Rita.

Når hun nylig solgte et av hennes store bilder, ble det veldig emosjonelt.

– Å male, det er å være 100% tilstede, sier Rita. Og fortsetter; – Jeg gråt når jeg solgte dét bildet, innrømmer hun. For det bildet bare *var meg*. Det var mine følelser. Og jeg tror at det er det genuine, det ekte, som rører oss, avslutter Rita Lier.

Flere kurs holdes av ulike kunstnere i Pottemakergata. Om du har lyst til å være med, og bidra til å fargelegge tiden vi lever i, kan du finne informasjon på Facebook-siden til Pottemakergata Malestudio.

redaksjonen@bladet.no

74 83 95 00
